

RESSÒ DE LA PARAULA

És possible el perdó?

Com anem dient, la descoberta de la realitat, el que som cadascun per dintre i el que és el món que ens envolta, s'ha de fer «sota la mirada de Déu», per tal que aquesta descoberta sigui veritablement alliberadora i no restem ofegats i abatuts pel pessimisme o la resignació. Així ho fem a la litúrgia. Cal recordar-ho a la Quaresma.

Però, què significa aquesta mirada? És suficient per guarir les ferides? No hi ha altres camins per reparar aquest món i viure amb lucidesa i esperança?

Fa un temps vaig rebre la invitació a escriure un article sobre «la reconciliació», a partir d'uns missatges de les Nacions Unides. La veritat és que aquests missatges em varen semblar paraules absolutament buides, com poesia purament formal, com un cant que sonava bé, però privat de força real. Per tal de complir aquell encàrrec, vaig recordar un recull de frases de personatges coneguts i admirats, que convidaven al perdó. Així, «venjant-se hom s'igualava al seu enemic; perdonant-lo, es mostra superior a ell» (Francis Bacon); «si no perdones per amor, perdona almenys per egoisme, pel teu propi benestar» (Dalai Lama); «ull per ull... al final tots cecs; perdonar és el valor dels valents» (Gandhi); «el perdó ens fa superiors als que ens injurien» (Napoleó); «qui no perdona a temps, pateix molt de temps» (Domenico Cieri). A aquesta llista afegia frases semblants, tretes del nostre llenguatge col·loquial: «no val la pena barallar-se», «avui per tu, demà per mi», «convé cedir avui un i demà l'altre», «la vida és un estira i arronsa», «m'agrada estar en pau amb tothom»... I recordava com els polítics promouen «negociacions de pau» i «diàleg entre cultures», amb l'objectiu de que tothom surti beneficiat d'un equilibri de forces i una coexistència pacífica...

Tot i reconèixer la utilitat de totes aquestes recomanacions, sobretot perquè estan ben dites i impressionen, no podia quedar satisfet, no podia resignar-me a un «perdó calculat», a una estratègia que mirava d'obtenir un benefici propi: ser més gran, trobar-se feliç, no patir, ser més valent... Hi ha un anunci oficial, a la televisió, que vol motivar a la col·laboració altruista com a voluntari, promentent «et sentiràs millor»...

La insatisfacció davant tota aquesta literatura prové, per una banda, d'una visió realista de la vida: potser molta gent farà cas, però tots sabem que això de «sentir-se millor» caldria explicar-ho bé; de fet, molt sovint «treballar pels altres», com perdonar, comporta força sofriments. Per altra banda, mirant de compartir els sentiments del qui ha estat perdonat o ajudat, seria terrible que s'adonés que només ha estat una ocasió per tal que qui perdona o ajuda se senti bé. Per altra, tenim dintre un anhel profund de superar l'esperit negociador i utilitarista a la nostra convivència. A la fi, el perdó i l'acció pels altres han de néixer d'un altre lloc.

—Com aconseguir que el qui és perdonat no se senti humiliat?

—Com evitar que qui perdona no ho faci des d'una posició de superioritat?

—On pouar amor, sense que l'aigua s'esgoti?

Més encara, qui pot perdonar realment?...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Noves perspectives en les relacions amb l'Església ortodoxa russa

La foto és prou expressiva: l'arquebisbe Kiril de Smolensk, abans de ser elegit Patriarca de Moscou, saluda cordialment el Papa Benet XVI en un acte celebrat a Roma, en el qual ell representava l'Església ortodoxa russa. El nou patriarca de Moscou s'ha manifestat sempre obert a un diàleg i a un acostament amb l'Església catòlica. Per aquest motiu, la seva elecció pel Sant Sínode ha fet sorgir esperances d'una millora de les relacions entre ambdues Esglésies i potser, fins i tot, un viatge del Papa a Moscou, cosa que Joan Pau II no va poder fer durant el seu llarg pontificat. La millora de les relacions amb les Esglésies ortodoxes d'Orient és una prioritat del Papa actual.

GLOSSA

El pare ens surt a l'encontre

Hem iniciat el temps de Quaresma, el camí de preparació per a la Setmana Santa i la Pasqua. Temps de reflexió, temps de conversió. Temps de refer el camí vers Déu Pare i de retrobar la plenitud del seu amor, d'experimentar la seva misericòrdia. Temps de sentir-se perdonat, temps de sentir-se fill estimat.

Un jove, de prop de trenta anys, preparava la seva confessió i tot reflexionant escrivia: «Bona nit Pare, m'agradaria fer un breu repàs del que no he fet bé i del que he deixat de fer, perquè difícilment, sense aquests gestos podré millorar i créixer com a persona i com a fill teu. He entrat en una espiral de la qual m'és difícil de sortir. El temps avança i jo, la majoria de vegades, com tu bé saps, sembla que vagi al darrera per atrapar-lo i, és clar, així no anem bé, oi?»

No em sé organitzar, m'acomodo, em relaxo i em desperto quan ja faig tard. Perdona'm, Pare, per no ser constant en el dia a dia, per deixar de banda tasques, persones i gestos; et parlo del meu entorn, dels que m'envolten, dels qui sento a prop, dels qui estimo, però que massa sovint no els dono ni el suport ni l'ajuda que ells necessiten. Pare, et parlo, també, dels qui no són tan a prop de Tu, que

estàs sempre al meu costat. Pare, ajuda'm a mantenir-me despert, a deixar de banda la inèrcia que m'arrossega. És per això que en rebre el sagrament del perdó, m'inclinare davant teu i de tot cor et diré: perdona'm per..., per... i per tot el que m'ha allunyat del teu amor».

Temps de Quaresma. Un bon moment per recomençar de bell nou o per redreçar la nostra relació amb Déu i amb les altres persones. Temps d'esperança confiada en les noves oportunitats que m'ofereix. Temps per endinsar-nos en el camí de la conversió. El Pare pren la iniciativa i surt a l'encontre, disposat a acollir el nostre desig de recomençar i redreçar.

Un bon exercici quaresmal: viure la misericòrdia del Pare en el sagrament del perdó. Sentir-se estimat per Ell i mogut a estimar-lo; viure el ser fill, mogut a estimar, també, els altres; viure la fraternitat que neix d'aquesta filiació. Fer de la conversió una conversió a l'Amor que ens depassa i sol·licita. Quaresma, itinerari de conversió per cercar la voluntat de Déu. *Que n'és, de gran, la misericòrdia del Senyor! Que gran, el seu perdó, per als qui acudixen a ell! (Sir 17,29).*

Enric Puig Jofra, SJ

Sant Josep, patró dels seminaris

Enmig del temps de Quaresma ens trobem amb la solemnitat de sant Josep, un sant estimat i molt popular. Sant Josep, protector de l'Església, és també patró dels seminaris, on es formen els preveres al servei de l'Església. Per aquest motiu, entorn de la seva festa, se celebra cada any el Dia del Seminari, que aquest any està previst celebrar-lo el proper diumenge 22 de març. Gravats: Sant Josep. Fragment de l'escultura de Ramon Cuello, destinada al temple de la Sagrada Família de Barcelona.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R. Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justísimos. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclat: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'esclat i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17)

En aquellos días, el Señor pronunció las siguientes palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de Egipto, de la esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí.

No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Fíjate en el sábado para santificarlo.

Honra a tu padre y a tu madre: así prolongarás tus días en la tierra que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás testimonio falso contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo; no codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su bue, ni su asno, ni nada que sea de él.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,22-25)

Hermanos: Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero, para los llamados —judíos o griegos—, un Mesías que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios.

Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convertáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba con ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

Mosaic de Sant Pau. Museu de Chora, Constantinoble (actual Istanbul)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30. ■ **dimarts**: Dn 3,25. 34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35. ■ **dimecres**: Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19. □ **dijous**: 2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13,16-18.22 / Mt 1,16.18-21 (o bé: Lc 2,41-51a) ■ **divendres**: Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34. ■ **dissabte**: Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14. ■ **diumenge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.): 2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jn 3,14-21.

COMENTARI

Eliminar les trampes

L'evangeli ha estat sempre una gran provocació. La raó és ben senzilla: el seguiment de Jesús de Natzaret exigeix deixar de donar culte als ídols de torn, per tal de viure una vida nova, edificada en l'autenticitat, i en eliminar les trampes que ben sovint ens posem.

La llei de Déu de l'Antic Testament ofereix un model de vida edificat en el seny i la llum que ve de Déu. Per això, en el fons, coincideix amb un estil de vida ben acceptable per la raó il·lustrada. Aquesta validesa de la llei del Sinai, al mateix temps és la seva feblesa, perquè pot ser domesticada per

la ideologia dominant. Per això, se'n pot fer un mercat...

El model del Crist sempre provoca i escandalitza. Escandalitza l'ordre establert, perquè no representa l'esplendor del poder benefactor, sinó la humilitat i la feblesa de l'amor pastat amb el dolor. Escandalitza, també, a la intel·ligència i a la cultura dominant, perquè no dona grans explicacions, sinó que invita a la discreció, a la modèstia i a l'atansament als pobres i als marginats, de manera que, no condueix a ser uns triomfadors, sinó més aviat uns perdedors, segons l'esquema d'aquest món.

Si volem fruir de la joia de l'evangeli, no podem fer trampes. Com Jesús, que no es fa mai enrere, que expulsa els mercaders del temple..., i que edifica un *nou temple*, que no és altre que la creació, la dignitat de la vida, la lluita per la justícia, l'amor humil, la fortalesa de la recerca de la veritat, la fe confiada en Déu... en definitiva, l'abandó en mans de Déu.

Feliços nosaltres, si no fem trampes i si no ens escandalitzem de la crida radical del Crist!

SÍNODE SOBRE LA PAROLA DE DÉU

L'homilia

L'anunci de la Paraula de Déu troba el seu lloc sobretot en l'homilia, «en aquest acte —diu el *Missatge* del Sínode— el ministre hauria de transformar-se en profeta», utilitzant «un llenguatge nítid, incisiu i substancial, i actualitzant la Paraula ha de fer germinar la pregunta de la conversió i del compromís: “què hem de fer?” (Ac 2,37)».

En el Sínode es manifestà una insistència en l'homilia com a lloc d'encarnació litúrgica i vital de la Paraula de Déu. Suscità un especial interès la intervenció del bisbe de Bilbao, Mons. R. Blázquez. «La litúrgia —va dir— és el lloc privilegiat en el que les Escripures són Paraula de Déu per a la comunitat», ja que «l'homilia és un dels serveis més importants que el bisbe i el sacerdot poden fer per a la comunitat dels fidels cristians».

A l'hora de preparar l'homilia recomanà que el predicador «es prepari en la pregària» i es faci aquestes preguntes (*Prop.* ns.14s.):

1. Què diuen les lectures proclamades?
2. Què em diuen a mi?
3. Què he de dir a la comunitat, tenint en compte la seva situació concreta?

El predicador ha de ser el primer a deixar-se interpel·lar per la Paraula de Déu. L'homilia ha de ser alimentada per la doctrina i transmetre l'ensenyament de l'Església per fortificar la fe, cridar a la conversió en el marc de la celebració i preparar a l'actuació del misteri pasqual eucarístic. Per això «s'ha de fomentar l'ús del silenci acabada l'homilia».

Dr. Salvador Pié-Ninot

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Europa no suprimeix les identitats

La Unió Europea no suprimeix les identitats, però permet una relació privilegiada entre aquestes i la seva projecció en el món. Europa no és un imperi, sinó una connexió de destins nacionals que no tan sols descobreixen que no s'han de fustigar, sinó que comparteixen un futur comú.

És un espai sense una hegemonia nacional o política, determinat per una difícil convergència, poc ràpid i reactiu, marcat per divisions, però alhora original en el món actual. Europa, això no obstant, necessita redefinir-se en les seves arrels davant del món.

Tots els europeus necessitem una confirmació de la nostra identitat en el terreny personal, col·lectiu i supranacional. Falta un *pathos* europeu, com es va veure en el referèndum francès i holandès, o d'altres vegades. Per crear Europa cal apel·lar a la profunditat de les seves arrels i als sentiments dels seus ciutadans. I més enllà de la retòrica, cal que cada país prengui determinades decisions.

Els europeus passen per una crisi d'identitat que també és espiritual. Europa, davant de les religions, generalment ha decidit triar el camí de la separació, de la laïcitat, entesa com a emancipació de l'Estat confessional. La laïcitat, d'alguna manera, forma part del bagatge cultural dels europeus. Però el cristianisme és el fundador de la nostra cultura, amb altres elements. El cristianisme és un aspecte d'aquell patrimoni comú que no es pot negar: no és un dogma; és una història i una realitat.

Andrea Riccardi

(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

15. ✝ Diumenge. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. Dilluns. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. Dimarts. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. Dimecres. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Famers (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. Dijous. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. Divendres. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. Dissabte. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

INTENCIONS DEL SANT PARE (març)

General: Perquè el paper exercit per les dones sigui més apreciat i valorat en totes les nacions del món.

Missionera: Perquè tots els membres de l'Església a la República Popular de Xina, a la Il·lum de la Carta que el Papa Benet XVI els va escriure, treballin per ser signe i instrument d'unitat, de comunió i de pau.

ENTREVISTA

▶ FRANCESC RIERA

La Manresa ignasiana

L'Ajuntament de Manresa, assessorat per la Cova de Sant Ignasi, ha editat un opuscle que porta per títol *L'empremta de Sant Ignasi de Loiola del segle XVI al XXI*, que ofereix informació sobre la vida del fundador dels jesuïtes i sobre la història de la Manresa del s. XVI i de la ciutat actual. La publicació pretén ser un manual informatiu sobre sant Ignasi i el seu llegat a la capital del Bages i funcionar com a guia pràctica «que permeti resseguir els innombrables indrets ignasians», segons afirma Francesc Riera, SJ, superior de la Cova de Sant Ignasi. L'opuscle permet, també, completar la visita guiada que ofereix Turisme de Manresa cada diumenge al matí per diversos llocs significatius de la ciutat (www.manresaturisme.cat).

Quin és el llegat principal de sant Ignasi, a partir del seu pas per Manresa?

Després de llargues converses amb el monjo que el va atendre, va romandre 11 mesos a Manresa, ciutat que amb la seva estada ha esdevingut el bressol de les espiritualitats ignasians i dels Exercicis Espirituals. Entre moltes altres dades, ho demostra el fet que hi ha en el món unes 60 institucions que porten el nom de Manresa, a causa de l'estada d'Ignasi entre nosaltres.

Quin lligam hi ha entre sant Ignasi i Montserrat, que és també un punt de visita?

Ignasi, de jove, era el típic «trepa» del s. XVI. Als 15 anys ja el trobem a la cort del Comptador Major de Castella —una mena de ministre de finances. Posteriorment va escalar una bona posició política amb el virrei de Navarra, que el va dur a comandar la defensa de Pamplona, on va ser ferit. Les llargues i avorrides hores d'inacció dels postoperatoris li varen trencar els esquemes i va decidir començar un pelegrinatge cap a una vida nova. Montserrat va ser la primera estació significativa.

Què voleu que li quedi a la persona que faci aquestes visites?

Voldríem que respirés l'aire que va respirar Ignasi. Tota la ciutat vella i la rodalia ens parlen d'aquell pelegrí pobre; «aquell pelegrí era un boig d'amor de Déu», va dir d'ell un monjo de Montserrat del s. XVI. La visita cultural fa ensumar un personatge d'una sola peça, autèntic, tot ell veritat. Un místic que ens fa entrar en contacte amb la fondària de nosaltres mateixos.

Òscar Bardají i Martí

EL HIMNO AL AMOR

«No presume»

«No tiene envidia; el amor no presume ni se engríe» (1Co 13,4). El término griego *perpe-reuetai* significa «presumir», «jactarse», y se aplica a las personas fanfarronas, jactanciosas o faroleras. Quien está lleno de amor, quien experimenta el amor en su interior como una fuente, no tiene necesidad de elevarse por encima de los demás, de sentirse superior. La presunción remite siempre a una persona que no está en contacto consigo misma. Sólo se siente a sí misma cuando parece bien hacia fuera. Pero no tiene ningún sentimiento interior de sí y su verdadera individualidad. El amor nos pone en contacto con el sí mismo interior. Y de este modo nos regala serenidad y paz interior. Estamos en armonía con nosotros mismos.

La jactancia suele ser expresión de falta de autoestima. Dado que, tal como soy, considero que no tengo valor, debo conseguir ponerme en el centro ante los demás. O tengo que alardear continuamente para que la gente me preste la debida atención. Pero esto es un círculo vicioso. Los demás se apartarán de mí si faroleo permanentemente, porque esto suscita reacciones negativas en ellos.

El evangelista Lucas nos narra el relato del publicano Zaqueo, que era de pequeña estatura. Parece manifiesto que sentía un clarísimo complejo de inferioridad. Por esto, como recaudador de impuestos, debía empequeñecer a sus semejantes. Y tenía que reunir la mayor cantidad posible de dinero para impresionarlos. De este modo cayó en un círculo vicioso, pues se sentía cada vez más excluido y menospreciado por los demás. Jesús se encuentra con él y le ama, sin plantearle exigencias. La experiencia de sentirse amado incondicionalmente sana a Zaqueo. El amor lo transforma. La experiencia del amor lo libera del impulso de tener que presumir de su posición y su dinero. Quien experimenta el amor queda libre de la jactancia.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Admissió a ordes. El passat 19 de febrer al Seminari Conciliar, cinc seminaristes, entre els quals, Francisco García, de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, van rebre les ordes de mans del bisbe Agustí. Va ser un moment significatiu en el seu procés vocacional vers la plena donació a Déu en el presbiterat.

VISITA PASTORAL

Anoia. Durant la darrera setmana de febrer van tenir lloc diverses trobades de la visita pastoral, concretament a la localitat de Sant Sadurní d'Anoia, on el bisbe Agustí s'ha trobat amb la vintena de grups de grups, entitats i moviments de caràcter divers de la parròquia i amb la comunitat de Carmelites de la Caritat Vedruna. També es va reunir amb l'alcalde, Joan Amat i

ESGLÉSIA DIOCESANA

Conferència quaresmal. El proper diumenge, 22 de març a les 17.30 h, el bisbe Agustí pronunciarà una única conferència de Quaresma a la Catedral de Sant Llorenç, com aprofundiment de l'objectiu diocesà, sobre el tema «La santificació del temps».

Es farà un recorregut pels diversos temps litúrgics, harmoniosament combinat amb un concert de música litúrgica a càrrec de la soprano Carme Miró i el pianista Xavier Pardo. Com a conclusió, hi haurà l'eucaristia del IV diumenge de Quaresma, animada per l'Escolania de Pueri Cantores de Cervelló.

Solé. Amb aquest desig de conèixer de prop no només la realitat eclesial sinó també social del territori, el bisbe Agustí s'ha anat trobant amb els responsables municipals dels pobles de l'arxiprestat d'Anoia.

AGENDA

Assemblea parroquial a Vilafranca. 22 de març, 17.30 h. Les parròquies de Santa Maria i de la Santíssima Trinitat faran aquesta assemblea en la qual, a més de tractar el tema de l'objectiu diocesà d'enguany, es farà l'elecció de dos membres per al consell pastoral parroquial. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria.

La Comissió Diocesana de joves amb el bisbe Agustí. Avui diumenge 15 de març el bisbe Agustí convoca una tarda de reflexió sobre l'objectiu diocesà amb aquesta comissió «ampliada» amb alguns joves més convidats per cada membre, a l'escola del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat. Tot seguit participaran i animaran els cants

de l'eucaristia de Quaresma a la catedral, per continuar encara el diàleg durant el sopar. L'objectiu d'aquesta trobada és avançar amb els joves en la reflexió sobre la pastoral juvenil.

Jornades quaresmals a l'Arxiprestat de Piera-Capellades. 16 de març, 21.30 h, a la sala Pare Tous del Col·legi de la Mare del Diví Pastor de Capellades, amb el tema «La nostra fe de batejats»; 23 de març, 21.30 h, a la parròquia de Sant Bartomeu de Vallbona d'Anoia, amb el tema «Joves i fe cristiana»; 30 de març, eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Piera a les 20 h i a continuació, a les 21 h, xerrada sobre «Viure la caritat avui».

30a trobada de rectors de santuaris de Catalunya i Balears. Tindrà lloc del 16 al 18 de març als santuaris de la Cisa i de la Misericòrdia (Maresme). Participarà el bisbe Agustí, que és l'encarregat a la CET de la Pastoral de Turisme i Santuaris, i el nou delegat diocesà, P. Josep M. Sanromà, osb, amb

els altres delegats diocesans de Catalunya i les Illes, rectors i seglars col·laboradors. Es treballarà sobre el tema «El santuari com a lloc d'educació de la fe», aprofundint amb ponències i taules rodones, a més de conèixer de prop la història dels santuaris que allotgen la trobada.

Jornades de Formació a Montserrat per a religiosos i religioses. 6-8 d'abril. Organitzades per la Delegació de Vida Consagrada, sobre la temàtica de la realitat interreligiosa, amb diversos monjos de Montserrat com a ponents de les xerrades. Seran dies també de participació en la litúrgia del monestir i de visites culturals per conèixer alguns particulars del ric patrimoni del santuari.

VII Trobada de l'ESO

El proper diumenge 22 de març, de 10 a 17.30 h se celebrarà a Barcelona aquest aplec dels alumnes de l'ESO de les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu de Llobregat i Barcelona. Tota la informació a www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove/index.html.

ESPIRITUALITAT

Al fil de l'evangeli de sant Marc. 11-12 abril. Recés-taller de lectura bíblica, per a viure i celebrar la Pasqua en el silenci del Santuari del Miracle. Informació i inscripcions: Telèfon 973 480 002, casespi@santuarielmiracle.com, www.santuarielmiracle.com.

ECO DE LA PALABRA

¿Es posible el perdón?

Como vamos diciendo, el descubrimiento de la realidad, lo que somos cada uno por dentro y lo que es el mundo que nos rodea, debe hacerse «bajo la mirada de Dios», a fin de que este descubrimiento sea verdaderamente liberador y no quedemos ahogados y abatidos por el pesimismo o la resignación. Así lo hacemos en la liturgia. Hay que recordarlo en la Cuaresma.

Pero, ¿qué significa esta mirada? ¿Es suficiente para curar las heridas? ¿No hay otros caminos para reparar este mundo y vivir con luz y esperanza?

Hace un tiempo recibí la invitación para escribir un artículo sobre «la reconciliación», a partir de unos mensajes de las Naciones Unidas. La verdad es que estos mensajes me parecían palabras absolutamente vacías, como poesía puramente formal, como un canto que sonaba bien, pero privado de fuerza real. Para cumplir aquel encargo, recordé un elenco de frases de personajes conocidos y admirados, que invitaban al perdón. Así, «vengándose, uno se iguala a su enemigo; perdonándole, se muestra superior a él» (Francis Bacon); «perdona al menos por egoísmo, por tu propio bie-

nestar» (Dalai Lama); «ojo por ojo... al final todos ciegos; perdonar es el valor de los valientes» (Gandhi); «el perdón nos hace superiores a los que nos injurian» (Napoleón); «quien no perdona a tiempo, sufre largo tiempo» (Domenico Cieri). A esta lista añadía frases parecidas, sacadas de nuestro lenguaje coloquial: «no merece la pena pelearse», «hoy por ti, mañana por mí», «conviene ceder hoy uno y mañana el otro», «la vida es un estira y afloja», «me gusta estar en paz con todo el mundo»... Y recordaba cómo los políticos promueven «negociaciones de paz» y «diálogo entre culturas», con el objetivo de que todo el mundo salga beneficiado de un equilibrio de fuerzas y una coexistencia pacífica...

A pesar de reconocer la utilidad de todas estas recomendaciones, sobre todo porque están bien dichas e impresionan, no podía quedar satisfecho, no podía resignarme a un «perdón calculado», a una estrategia que busca un beneficio propio: ser más grande, encontrarse feliz, no sufrir, ser más valiente... Hay un anuncio oficial, en la televisión, que pretende motivar a la colaboración altruista como voluntario, prometiendo «te sentirás mejor»...

La insatisfacción ante toda esta literatura proviene, por una parte, de una visión realista de la vida: tal vez mucha gente hará caso, pero todos sabemos que eso de «sentirse mejor» se tendría que explicar bien; de hecho, muy a menudo «trabajar por los otros» y perdonar, comporta no pocos sufrimientos. Por otra parte, tratando de compartir los sentimientos de quien ha sido perdonado o ayudado, sería terrible que se diese cuenta de que sólo ha sido una ocasión para que quien perdona o ayuda se sienta bien. Por otra, tenemos dentro un anhelo profundo de superar el espíritu negociador y utilitarista en nuestra convivencia. En definitiva, el perdón y la acción por los otros tienen que nacer de otro lugar.

- ¿Cómo conseguir que quien es perdonado no se sienta humillado?
 - ¿Cómo evitar que, quien perdona, no lo haga desde una posición de superioridad?
 - ¿Dónde beber amor, sin que la fuente se agote?
- Más aún, ¿quién puede perdonar realmente?...

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat